

ΕΡΩΤΩΝ ΛΙΤΑΝΕΙΕΣ

ΟΧΤΑΣΤΙΧΑ

Ι V

Τὸ ξέρω πῶς δὲ θάρτη πιά στὸ σπίτι μου,
 νὰ φέρη τὴ χαρὰν ἢ θεία μορφή σου...
 μὰ ἐστόλισα μὲ ρόδα τὸ δωμάτιο,
 καὶ μέθυσε ἡ ψυχὴ στὴ θύμησή σου...

Κι' ἀκαρτερῶ πλάϊ στ' ἀνοιχτὸ παράθυρο
 κυτάζοντας τὰ μάρμαρα ἔμπρὸς τοῦ δρόμου,
 ὡσότου πέση ἡ ρύχτα ἢ κασιανόπεπλη
 τῆς φαντασίας νὰ σβύσῃ τ' ὄνειρό μου...

V

Ἐπέταξαν πιά οἱ πόθοι κι' οἱ ἐλπίδες μας
 — πουλιὰ διαβατικά — νὰ βροῦνε ταίρια
 σὲ χώρες πὸν δὲ γνώρισαν χινόπωρα
 πὸν ἀνθίζουνε τῆς νιότης καλοκαίρια.

Μονάχη συντροφιά ἀπομένει ἡ θλίψη μου
 — σαράκι πὸν τὴ ζήση μου ἀργοτρῶει —
 κάμνωντας πιδ θλιμένη τὴν ἀνάμνηση,
 καὶ τὸ τραγούδι μου ἕνα μοιρολόϊ ..

VI

Μᾶς πρόφταξε τὸ πένθιμο χινόπωρο
 στὰ δέντρα γυμνωθήκανε τὰ κλώνια,
 τὰ κυπαρίσια ἀρχίνησαν τὸν θρήνο τους...
 καὶ σάπασαν τ' ἀνήσυχτα τριγόνια.

Καὶ μὲς στοὺς κήπους πὸν ἄλλοτες ἀνθίζατε
 λουλούδια γιὰ νὰ πλέκουμε στεφάνια
 σὰ μιὰ κοινὴ ἱστορία, τὴν Ἀγάπη μας,
 ἀνιστοροῦν Μοιραῖα τὰ συντριβάνια...

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ ΔΡΟΥΣΙΩΤΗΣ